

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **S. F.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Levým, Ph.D.
sídlem Štefánikova 249/28, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2025, č. j. CPR-56199-6/ČJ-2024-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2025, č. j. CPR-56199-6/ČJ-2024-930310-V236 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 29. 10. 2024, č. j. KRPA-340316-13/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba pět let, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členských států EU a smluvních států“), počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven ode dne, kdy žalobkyně vycestuje z území EU a smluvních států, doba k vycestování z území EU a smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodl, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni bylo podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování, dle kterého jí byla stanovena povinnost pravidelně se osobně hlásit každou středu v čase 9:30 hod u správního orgánu I. stupně, až do dne odjezdu (včetně).

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítala, že napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, neboť žalobkyně se v ČR schovávala před ruskou organizovanou zločineckou skupinou, takové zločinecké skupiny jsou značně provázány s ruskou politickou reprezentací a tamní policie neposkytuje vlastním občanům ochranu. Správní orgány vytýkaly žalobkyni, že si nepodala žádost o mezinárodní ochranu, nijak se však nezabývaly reálnými možnostmi žalobkyně této ochrany dosáhnout při zjištěném skutkovém stavu. Poukázala na to, že podle zákona o azylu (č. 325/1999 Sb.) původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, avšak pouze pokud lze prokázat, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny zajistit ochranu před pronásledováním či vážnou újmou, nicméně pro běžného člověka je velmi obtížné, až nereálné, prokázat neschopnost či neochotu ruských orgánů. To platilo dvojnásob v době, kdy žalobkyně přicestovala do států EU (v roce 2014), v ČR nebylo možné realisticky očekávat udělení mezinárodní ochrany občanovi Ruské federace, neboť byla až do 24. 2. 2022 považována za spolehlivou zemi, kde fungují orgány veřejné moci. Soukromý a rodinný život žalobkyně (resp. její život) by byl ohrožen právě pobytem v Ruské federaci. Uvedla, že je jí celé situace velmi líto, neměla v úmyslu narušovat veřejný pořádek, ale hledala bezpečí, které jí její domovský stát nemohl nabídnout. Bála se o svůj život a zároveň neměla možnost zajistit si vhodné oprávnění k pobytu, dostala se do obtížně řešitelné situace.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

4. Dále namítala, že žalovaný otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců fakticky nepřezkoumával, pouze se ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím, žádná z uvedených kritérií nehodnotil, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Ze správního spisu přitom vyplývá řada skutečností, pro které vydání rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. K důkazu navrhla výslech žalobkyně.
5. Poukazovala na to, že jsou u ní dány důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť jí hrozí skutečné nebezpečí. Na tom nic nemění ani závazné stanovisko k možnosti vycestování, neboť ministerstvo vnitra se fakticky nezabývalo individuální situací žalobkyně, ani tím, zda jí hrozí skutečné nebezpečí.
6. Oba správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 a § 50 správního řádu, když závěry žalovaného postrádají konkrétní argumentaci a jsou též v rozporu s obsahem spisu, výpovědi žalobkyně a se skutečným stavem věci a přímo i s prvostupňovým rozhodnutím. Totéž platí i pro závazná stanoviska ministerstva vnitra. Žalovaný argumentaci správního orgánu I. stupně nepřezkoumával, tato rovněž odporuje správnímu spisu a řízení vykazuje vady.
7. Navrhla, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení. Pokud by soud nedospěl k závěru, že jsou důvody pro zrušení obou rozhodnutí, navrhla, aby soud podle § 78 odst. 2 s.r.s. rozhodl o snížení výměry správního vyhoštění z pěti let na kratší dobu dle vlastního uvážení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
9. Vzhledem k tomu, že ve svém postupu neshledal pochybení a má za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 29. 10. 2024 byla prováděna pobytová kontrola, při které byla ztotožněna žalobkyně, nepředložila žádný cestovní doklad ani povolení k pobytu, lustrací nebylo zjištěno žádné oprávnění k pobytu, vzniklo tak podezření, že žalobkyně se na území ČR nachází neoprávněně.
11. Se žalobkyní bylo dne 29. 10. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců.
12. Žalobkyně při svém výslechu dne 29. 10. 2024 uvedla, že do ČR cestovala v letech 2012 a 2013, naposledy přicestovala v květnu 2014 a od té doby zde pobývá nepřetržitě, cestovní pas jí pozbyl platnosti v roce 2018 a ona ho pak vyhodila do koše, žádný doklad totožnosti nemá, nechtěla jít na Zastupitelský úřad RF, protože nechce vycestovat do Ruska. V ČR po celou dobu nepracovala, měla našetřené peníze a pomáhali jí kamarádi, nemá doklady, proto by jí nikdo nezaměstnal. Neučinila žádné kroky k legalizaci jejího pobytu, je si vědoma svého neoprávněného pobytu a z toho plynoucích důsledků. Je svobodná a bezdětná, v ČR ani v Rusku nic nevlastí, na území ČR nemá žádné vazby, nemá zdravotní pojištění, sehnala by si peníze na další pobyt i vycestování. V ČR nikdy nepracovala, udala svou adresu v X, kde si pronajímá byt za 29 100 Kč měsíčně, bydlí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tam sama od roku 2016, nikoho v ČR nemá, v Rusku má matku a sestru. V Rusku je ohrožena na životě, bojí se mafie, nechce tam vycestovat a nevycestuje dobrovolně, v Rusku dali do vězení bosa mafie v jejím regionu, její tehdejší přítel byl korunním svědkem v případě, po žalobkyni šla na objednávku mafie policie a cílila na odebrání jejího výdělečného podniku, žalobkyně byla zadržena a vyslýchána, slíbili jí, že jí pustí, když přítel nebude svědčit, ona však s přítelem utekla, rozdělili se a žalobkyně jela do ČR, přítele viděla naposledy v roce 2015 ve Vídni, žalobkyně se nechce do Ruska vrátit, protože dva svědci, kteří svědčili proti mafii, jsou po smrti, jednoho zavraždili před dvěma lety, žalobkyně se tam nechce vrátit, protože má nebezpečné informace a šlo by jí o život.

13. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 29. 10. 2024 je vycestování žalobkyně do Ruské federace možné.
14. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 29. 10. 2024 správní orgán I. stupně shledal, že žalobkyně se na území ČR zdržovala neoprávněně od 1. 1. 2015 do 29. 10. 2024, čímž naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, a pobývala na území bez platného cestovního dokladu v období od 1. 1. 2019 do 29. 10. 2024, čímž naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Neshledal překážky znemožňující vycestování, přitom vycházel ze závazného stanoviska, její důvody považoval za účelové, rovněž uvedl, že nemusí vycestovat přímo do Ruska, popř. může v Rusku pobývat v jiném regionu, nebo požádat o mezinárodní ochranu. Správní orgán I. stupně neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť jednak přihlédl k závažnosti protiprávního jednání a dále k tomu, že žalobkyně v ČR nemá žádné vazby, v Rusku má matku a sestru, podrobně se zabýval kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Délka doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena na pět let, přičemž nebyly shledány okolnosti ve prospěch žalobkyně, dále bylo přihlédnuto k délce jejího protiprávního jednání, k tomu, že nemá zdravotní pojištění a nikde nehlásila adresu pobytu.
15. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, kde namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně důvodů znemožňujících vycestování, a též skutečnost, že by dlouhou dobu čekala na vyřízení cestovního pasu.
16. Ministr vnitra v závazném stanovisku k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 3. 2025 č.j. MV-27247-2/OAM-2025 potvrdil závěry prvostupňového stanoviska a shledal, že vycestování žalobkyně do Ruské federace je možné.
17. V napadeném rozhodnutí ze dne 25. 4. 2025 žalovaný ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím došel k závěru, že žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců, v závěrech správního orgánu I. stupně neshledal pochybení. Vyjádřil se k jejím námitkám, odkázal na potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra. Doby pěti let, po kterou nelze žalobkyni povolit vstup, považoval za přiměřenou nepřekračující meze správního uvážení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

19. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
22. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
23. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vystoupení cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2).*
25. Soud předně konstatuje, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně na území ČR pobývala od 1. 1. 2015 do 29. 10. 2024 bez oprávnění, ač k tomu nebyla oprávněna, čímž naplnila skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, a na území ČR pobývala od 1. 1. 2019 do 29. 10. 2024 bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyla oprávněna, čímž naplnila skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně tyto skutečnosti nijak nezpochybňuje a jsou tedy nesporné.

26. Dle konstantní judikatury správních soudů aplikace ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobkyně se vytýkaného jednání dopustila, ve výše specifikované době pobývala na území ČR nelegálně a bez cestovního dokladu, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobkyně. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobkyně netvrdila žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nevyšly v řízení najevo (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
27. Z ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění je povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179). Ustanovení § 179 a § 120a zákona o pobytu cizinců jsou promítnutím zásady non-refoulement (nenavracení), přičemž je nepřipustné navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (tj. Úmluvy, která v čl. 2 stanoví právo na život, v čl. 3 zákaz mučení, v čl. 4 zákaz otroctví a nucené práce, v čl. 5 právo na svobodu a osobní bezpečnost a v čl. právo na spravedlivý proces).
28. Žalobkyně v řízení tvrdila, že nemůže vycestovat do Ruska, neboť se obává nebezpečí ze strany mafie ve svém domovském regionu. Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování, které se na základě tvrzení žalobkyně zabývá tím, zda žalobkyni ve vlasti hrozí skutečné nebezpečí, na podkladě informací o zemi původu se ve stanovisku uvádí, že žalobkyně z vlasti vycestovala se souhlasem státních orgánů, a to opakovaně, s platným cestovním dokladem a vízem, naposledy v roce 2014, od popsanych událostí uplynulo více než deset let a žalobkyně se nemusí vracet do stejného regionu, vnitřní přesídlení je možné, žalobkyni nehrozí stíhání z politických důvodů a neměla potíže se státními orgány, nejde o reálné, skutečné a bezprostřední nebezpečí, které by zakládalo nemožnost vycestování. Zabývalo se i situací navrátilců do Ruské federace, ale ani tam nebylo zjištěno zvýšené riziko pro žalobkyni, která není politicky aktivní a neprojevuje se proti režimu. Součástí spisu jsou též zprávy o zemi původu, ze kterých stanovisko vycházelo. Žalobkyně se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, nic k tomu neuvedla, ani nedoložila. Správní orgán I. stupně vycházel ze závazného stanoviska, přičemž uvedl, že tvrzení žalobkyně považuje za účelové, mohla též v ČR požádat o azyl či o vízum strpění, nic z toho však neučinila, nadto nemusí vycestovat do země svého původu a pokud ano, může vycestovat kamkoli v rámci této obrovské země, nikoli do kraje, kde měla dle svých slov problémy.
29. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž s jeho závěry, ani se závěry závazného stanoviska nijak konkrétně nepolemizovala, pouze obecně uvedla, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyla vyšetřena tvrzení žalobkyně, dále uvedla, že by dlouhou dobu trvalo vystavení nového cestovního dokladu. Žalovaný nechal zpracovat revizní závazné stanovisko k možnosti vycestování, které potvrdilo závěry prvostupňového stanoviska, přičemž žalobkyně k němu neuplatnila žádné věcné námitky ani nové informace, do spisu byly zařazeny aktualizované informace o zemi

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

původu. Žalovaný vyšel z revizního závazného stanoviska, konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, žalobkyně měla prostor k vysvětlení důvodů znemožňujících vycestování, a to jak při výslechu, tak při vyjádření se k podkladům a v odvolání, neuvedla však žádné konkrétní skutečnosti, které nebyly posouzeny. Nijak se nevyjádřila ani k reviznímu závaznému stanovisku. Shledal, že žalobkyně tedy neuvedla žádné individualizované skutečnosti, pro které by mohla být vystavena skutečnému nebezpečí.

30. Lze tak shrnout, že oba správní orgány se podrobně a v souladu se zákonem zabývaly případnými důvody znemožňujícími vycestování, a to na základě individualizovaných skutečností tvrzených žalobkyní, kdy v jejich posouzení neshledal soud pochybení. Je třeba konstatovat, že žalobkyně tyto důvody netvrdila příliš určitě, nic bližšího neuvedla ani v reakci na první závazného stanovisko, které odkazovalo mj. na časový odstup a možnost vnitřního přesídlení, proti čemuž žalobkyně nijak nebrojila. Nic konkrétního pak neuvedla ani v žalobě.
31. Rovněž nelze vytknout správním orgánům, pokud podpůrně uvedly, že žalobkyně přes tvrzené naléhavé obavy z ohrožení života v zemi původu po svém příchodu do České republiky svou situaci nijak neřešila, např. podáním žádosti o vízum strpění pobytu nebo o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že tak bez zřejmého důvodu neučinila, nasvědčuje tomu, že své obavy nepociťovala natolik palčivě. Neobstojí ani vysvětlení uvedené v žalobě, neboť výsledek řízení o mezinárodní ochranu nelze předem předjímat a hypoteticky dovozovat jeho neúspěšnost, pokud žalobkyně žádost ani nepodala. Zároveň v řízení o mezinárodní ochraně má žadatel povinnost tvrzení, tedy povinnost věrohodně a úplně vylíčit svůj azylový příběh, nicméně odpovědnost za zjišťování informací o zemích původu, tedy i o případné dostupnosti vnitrostátní ochrany před jednáním soukromých osob, tíží správní orgán. Žalobní námitka je tak nepřiléhavá.
32. Žalovaný se tedy důkladně zabýval posouzením možných důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, jeho odůvodnění vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a je plně přezkoumatelné, soud v něm neshledal pochybení.
33. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. *„Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“

34. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly. V této souvislosti vycházely z výpovědi samotné žalobkyně, neboť ta je primárně v řízení o správním vyhoštění povinna uvést relevantní okolnosti svého soukromého a rodinného života, ke kterým by měl správní orgán přihlédnout, správní orgán není povinen takové okolnosti vyhledávat z úřední povinnosti. Správní orgán I. stupně tak přihlédl zejména k závažnosti protiprávního jednání žalobkyně a k tomu, že žalobkyně je svobodná a bezdětná, na území ČR nemá žádné příbuzné ani blízké osoby, žádné významné vazby v ČR nenavázala, v Rusku má matku a sestru, tedy svojí rodinu, žila tam celý život, v X si pronajímá byt, ale adresu nikde nehlásila, nepracuje zde a nemá zde nikoho, ani žádný majetek či vazby, nemá zdravotní potíže a není nijak vysokého věku. Správní orgán I. stupně tedy nijak nepochybil, pokud za daných okolností dovedl, že žalobkyně na území ČR nemá žádné významné vazby, závazky, pohledávky ani aktivity, a nic nebrání jejímu zpětnému začlenění v zemi původu. Správní orgán není povinen výslovně vypořádávat všechna kritéria uvedená v § 174a zákona, pokud nejsou v případě dotčeného cizince relevantní. Správní orgán I. stupně vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobkyní, a tedy vycházel z individuálních okolností jejího případu. Žalobkyně pak svou žalobní námitku nijak nekonkretizovala a neuvedla, jaké podstatné okolnosti jejího soukromého a rodinného života měl správní orgán ještě zohlednit. S takovou námitkou tak nemůže být úspěšná.
35. Dále lze konstatovat, že v odvolání žalobkyně nesprávné vypořádání přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nenamítala a na žádné podstatné okolnosti v této souvislosti nepoukázala. Vzhledem k tomu, že vypořádání správního orgánu I. stupně bylo podrobné a komplexní, žalovaný nijak nepochybil, pokud na jeho závěry odkázal a ztotožnil se s nimi. Prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek a žalovaný nemusí nutně přidávat novou věcnou argumentaci, pokud jsou závěry prvostupňového orgánu dostatečné a zohledňují všechny podstatné okolnosti daného případu.
36. Soud neprováděl důkaz výsledkem žalobkyně, neboť žalobkyně jednak neuvedla, k prokázání jakých skutečností by měl tento výsledek sloužit. Soud též konstatuje, že žalobkyně měla možnost uvést veškerá tvrzení, která považovala za důležitá, ve správním řízení, což učinila, správní orgány se s nimi náležitě vypořádaly. Soud pak dle § 75 odst.

- 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Takové dokazování by tak bylo nadbytečné.
37. Proti zájmu žalobkyně na setrvání na území ČR leží veřejný zájem, aby v ČR pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Zároveň je třeba podotknout, že právo cizince pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. Správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého života cizince, v případě žalobkyně je však tento zásah v porovnání s veřejným zájmem zcela přiměřený.
38. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
39. Soud dospěl k závěru, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny podstatné okolnosti daného případu. Zohlednily zejména velmi dlouhou dobu, po kterou žalobkyně pobývala na území ČR bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, přihlédly i k tomu, že svou adresu nikde nehlásila a nemá zdravotní pojištění, po celou dobu nepodnikla žádné kroky k získání pobytového oprávnění ani k získání cestovního dokladu, svého neoprávněného pobytu si byla vědoma. Žalovaný v její prospěch zohlednil, že se správním orgánem spolupracovala, doznala se, jde o její první zjištěné protiprávní jednání, na druhou stranu její jednání bylo zjištěno až činností správního orgánu, nikoli aktivitou žalobkyně.
40. S ohledem na uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce pěti let, je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, správní orgány zohlednily všechny relevantní skutečnosti včetně okolností soukromého a rodinného života, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů ani z rámce možné zákonné sazby, která činí až pět let. Jedná se sice o opatření v maximální výměře zákonné sazby, nicméně je třeba si uvědomit, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu hned dvou důvodů pro uložení správního vyhoštění, kdy její neoprávněný pobyt trval téměř deset let a pobyt bez cestovního dokladu téměř šest let, již tyto okolnosti činí protiprávní jednání žalobkyně velmi závažné. Žalobkyně se nijak nesnažila si pobyt v České republice legalizovat. Za daných okolností se tak uložená doba nejvíce jako svévolná či excesivní, meze správního uvážení nebyly překročeny a žalovaný své závěry dostatečně a logicky odůvodnil.

41. Dále je třeba uvést, že dle konstantní judikatury NSS rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Nejedná se tudíž o rozhodnutí, kterým by správní orgán uložil trest za správní delikt, a soud tedy nemá ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. ani oprávnění snížit délku doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států; jde o správní uvážení správního orgánu a soud není oprávněn tuto výměru měnit.
42. Žalobkyně namítala, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 a § 50 správního řádu, když závěry žalovaného postrádají konkrétní argumentaci, jsou v rozporu s obsahem spisu, s výpovědí žalobkyně a se skutečným stavem věci a přímo i s prvostupňovým rozhodnutím; argumentace správního orgánu I. stupně odporuje správnímu spisu a řízení vykazuje vady. K této námitce soud konstatuje, že vykazuje takovou míru obecnosti, že znemožňuje soudu, aby se podstatou této námitky zabýval a napadené rozhodnutí v jejím smyslu přezkoumal. Daná námitka nijak nespecifikuje, v čem správní rozhodnutí odporují správnímu spisu, v čem odporují výpovědi žalobkyně i skutečnému stavu věci, v čem jsou prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí rozporná, v čem nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, a další. Soud tak k této námitce pouze uvádí, že oba správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který měl oporu ve správním spisu, zjištěný skutkový stav správně a přezkoumatelně posoudily po právní stránce, kdy uvedly úvahy, které je k daným závěrům vedly, vypořádaly též námitky žalobkyně. Soud v jejich postupu neshledal pochybení.
43. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Praha 27. května 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.